

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 236/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2008 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. B., súdneho exekútora, S., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu majetku a ochranu pred vyvlastnením podľa čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 CoE 24/2007 z 18. apríla 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2008 doručená sťažnosť JUDr. M. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), základného práva na ochranu majetku a ochranu pred vyvlastnením podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy (sťažovateľ v sťažnosti zjavne nesprávne uviedol čl. 20 ods. 3, ktorý ním označené základné právo neupravuje, základné právo na ochranu pred vyvlastnením je upravené v čl. 20 ods. 4 ústavy, pozn.), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 CoE 24/2007 z 18. apríla 2008 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Skutkový stav, v ktorom vidí sťažovateľ porušenie svojich práv, je v sťažnosti opísaný od 9. februára 2001, keď mu bol ako súdnemu exekútorovi doručený návrh oprávnenej (S. v B., pobočka B.) na vykonanie exekúcie o vymoženie sumy 85 336 Sk.

Dňa 7. júna 2006 podal sťažovateľ Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) návrh na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a vyúčtovanie jeho odmeny ako súdneho exekútora, ktorý odôvodnil tým, že v priebehu exekučného konania (12. júla 2005) bol povinný subjekt (obchodná spoločnosť) vymazaný z obchodného registra a došlo k jeho zániku.

Na základe návrhu sťažovateľa okresný súd uznesením sp. zn. 3 Er 483/2001 z 9. mája 2007 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju zastavil. Oprávnenej súčasne okresný súd týmto uznesením uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľovi odmenu a náhradu hotových výdavkov v sume 4 250 Sk do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Na základe odvolania oprávnenej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 CoE 24/2007 z 18. apríla 2008, ktorým zmenil uznesenie okresného súdu o trovách exekúcie tak, že sťažovateľovi náhradu trov exekúcie nepriznal.

V ďalšej časti sťažnosti cituje sťažovateľ relevantné znenie príslušných článkov ústavy (čl. 20, čl. 127 ods. 1 až 4), ustanovení Exekučného poriadku [§ 44 ods. 1 a 2, § 46 ods. 1 až 3, § 57 ods. 1 písm. f), § 196 a § 203] a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov

v znení neskorších predpisov [(§ 14 ods. 1 až 3) sťažovateľ citovaných vyhlášku označuje nesprávne ako zákon, pozn.].

Namietaným uznesením došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho práv garantovaných v čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa sťažovateľa je uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 CoE 24/2007 z 18. apríla 2008 zjavne arbitrárne. V súvislosti s týmto tvrdením sťažovateľ poukazuje na to, že *„Exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí (ďalej len exekučná činnosť) (§ 2 ods. 1 EP). Exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle. Pri výkone svojej činnosti je viazaný len Ústavou SR, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami podľa článku 7 ods. 2 a ods. 5 Ústavy SR, zákonmi a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím súdu vydanom v exekučnom konaní (§ 3 EP).*

Činnosť súdneho exekútora je nezlučiteľná s pracovným pomerom alebo s obdobným pracovným vzťahom, podnikaním, členstvom v štatutárnom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva, alebo členstvom v dozornom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo s vykonávaním inej zárobkovej činnosti, s výnimkou vedeckej, pedagogickej, literárnej, umeleckej a publicistickej činnosti.“.

Sťažovateľ ďalej upriamuje pozornosť na to, že podľa citovaných ustanovení Exekučného poriadku *„exekútor, ktorému bol doručený návrh na začatie exekúcie, je povinný exekúciu vykonať. Exekútor postupuje v exekúcii tak, aby vymáhaný nárok bol upokojený. Exekútorovi patrí za výkon exekučnej činnosti odmena (§ 196 Exekučného poriadku).*

Je nesporné, že sťažovateľ, súdny exekútor, vykonával v exekučnom konaní od podania návrhu exekučnú činnosť. V priebehu exekúcie teda vznikli trovy exekúcie dvojakého druhu, a to odmena súdneho exekútora a hotové výdavky.

Odmena súdneho exekútora pozostáva z hodinovej odmeny za výkon exekučnej činnosti, ktorú exekútor vykonal a ktorá smerovala k vymoženiu pohľadávky oprávnenej. Všetky tieto úkony boli účelné a v prospech oprávnenej a sťažovateľ ich v návrhu na zastavenie exekúcie špecifikoval.

Sťažovateľ považuje za potrebné uviesť, že v predmetnej veci sa oprávnený v čase podania návrhu na začatie exekúcie, mohol rozhodnúť, či na nútený výkon vykonateľného rozhodnutia využije súdny výkon rozhodnutia alebo podá návrh na exekúciu. V prvom prípade by oprávnený znášal veľmi nízke náklady (súdny poplatok 2 %) ale musel by rátať s možnosťou veľmi nízkej efektívnosti takéhoto výkonu. Oprávnený sa rozhodol podať návrh na exekúciu, pričom mu mohlo a malo byť zrejmé, že vzhľadom na to, že činnosť exekútora je činnosťou za ktorú patrí odmena, je možný aj taký výsledok konania, že túto odmenu bude musieť zaplatiť on sám. Sťažovateľ nie je a ani nebol súčasťou súkromnoprávných vzťahov medzi oprávneným a povinným a preto neexistuje dôvod, pre ktorý by mal znášať riziká z týchto vzťahov vznikajúce. Ak súd rozhodol inak to rozhodnutia je v rozpore so sťažovateľom uvádzaným práv.

Podľa ustanovenia § 196 Exekučného poriadku, exekútorovi za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí odmena - náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času.

V tomto znení platilo citované ustanovenie až do 31. 8. 2005 a od uvedeného dátumu bolo doplnené textom, podľa ktorého, ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena o daň z pridanej hodnoty. V takomto znení platí citované ustanovenie až doposiaľ. Z citovaného znenia ustanovenia § 196 vyplýva, že exekútorovi patrí za výkon exekučnej činnosti odmena - náhrada výdavkov a náhrada za stratu času vždy a zákon o súdnych exekútoroch v žiadnom zo svojich ustanovení nepripúšťa z tohto ustanovenia výnimku, ani nijakým spôsobom nezužuje nárok na odmenu exekútora, v niektorých prípadoch. Je teda nesporné, že Zákon o súdnych exekútoroch priznáva súdnemu exekútorovi právo na odmenu za výkon exekučnej činnosti vo výške, ktorá je stanovená vo vykonávacom predpise. Ak odvolací súd v napadnutom rozhodnutí rozhodol o tom, že súdnemu exekútorovi náhradu trov konania nepriznáva, nepriznal mu tým ani právo na odmenu za výkon exekučnej činnosti, ktoré mu však Zákon o exekútoroch priznáva a ktorá mu nesporne patrí.“.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ vyslovil názor, že „V prípade súdneho exekútora riziko – neuhradenia odmeny za túto prácu je priamo vylúčené ustanovením EP § 196 (Exekučný poriadok, pozn.), ktoré zaručuje exekútorovi právo na odmenu za výkon

exekučnej činnosti bezvýnimočne. Je nepochybné, že v predmetnej veci odmenu neohol zaplatiť povinný, keďže povinný neexistoval a preto bolo povinnosťou súdu rozhodnúť o trovách exekúcie spôsobom, ktorým by neporušil ustanovenie § 196 a tým aj základné práva sťažovateľa zakotvené vo vyššie uvedených článkoch ústavy.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vo veci konal a následne vydal tento nález:

„Právo sťažovateľa

- na prejednanie veci zákonom ustanoveným spôsobom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy*
- na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru,*
- práva na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 a na ochranu pred*

vyvlastnením podľa čl. 20 ods. 3 Ústavy SR,

bolo uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 CoE 24/2007 zo dňa 18. 4. 2008 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 CoE 24/2007 zo dňa 18. 4. 2008 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Prešove v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 20.000,- Sk.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že uznesením krajského súdu sp. zn. 2 CoE 24/2007 z 18. apríla 2008 o trovách exekúcie bolo porušené jeho základné právo vlastniť majetok a základné právo na ochranu pred vyvlastnením podľa čl. 20 ods. 1 a 3, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ani prehodnocovať jeho skutkové závery. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo

kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípade ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a k čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Sťažovateľ tvrdí, že bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, pretože krajský súd nechránil a negarantoval tieto jeho práva podľa zákonného predpisu pri uplatňovaní jeho práva na priznanie trov exekúcie.

Podstatou argumentácie sťažovateľa je podľa sťažnosti najmä tvrdenie, že vzhľadom na ustanovenie § 196 Exekučného poriadku patrí exekútorovi odmena za výkon exekučnej činnosti bezvýnimočne, a ak krajský súd sťažovateľovi trovy exekučného konania nepriznal, porušil tým zákon a jeho označené práva podľa ústavy a dohovoru.

Podľa § 235 ods. 2 Exekučného poriadku exekučné konania, ktoré začali do 1. februára 2002, sa dokončia podľa doterajších predpisov (v znení Exekučného poriadku účinnom do 31. januára 2002). V danom prípade z uvedeného právneho režimu vychádzal aj krajský súd, keď zmenil uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách exekúcie tak, že sťažovateľovi náhradu trov exekúcie nepriznal.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj nárok na náhradu trov konania. Tento nárok však možno uplatniť a priznať len v súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy, t. j. za splnenia zákonných predpokladov na jeho priznanie, ktoré sú obsiahnuté v príslušných procesných poriadkoch; v posudzovanom prípade to je Exekučný poriadok.

Výklad zákonného ustanovenia, ktoré upravuje predpoklady na vznik nároku na náhradu trov konania, patrí do výlučnej právomoci všeobecného súdu. Platí to aj pre priznanie nároku na náhradu trov podľa § 203 Exekučného poriadku.

Podľa § 203 Exekučného poriadku ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie trov exekúcie. Ak dôjde k zastaveniu exekúcie, môže súd uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie. Súd však uváži, ktoré trovy potreboval oprávnený na účelné vymáhanie nároku, a či mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Okresný súd uplatnenú náhradu trov exekúcie sťažovateľovi priznal a krajský súd na základe odvolania oprávneného proti výroku o trovách exekúcie, ako už bolo uvedené, prvostupňové uznesenie v napadnutej časti zmenil a sťažovateľovi náhradu trov exekúcie nepriznal. Vychádzal pritom z § 203 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že v prípade zastavenia exekúcie má súd možnosť, a nie povinnosť zaviazat' na náhradu trov exekúcie oprávneného, nie však povinného.

Predpokladom uloženia tejto povinnosti oprávnenému je uváženie súdu o miere jeho procesného zavinenia na zastavení exekúcie. Krajský súd vylúčil akékoľvek zavinenie oprávneného vychádzajúc z toho, že oprávnený nemohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie ani pri náležitej opatrnosti. V súvislosti s tým uviedol: *„Keďže exekúcia začala dňa 9. 2. 2001 a k výmazu povinného došlo až dňa 12. 7. 2005, nebolo možné od oprávneného očakávať, že s takýmto časovým predstihom mohol oprávnený predvídať zánik oprávneného.“*

Ústavný súd zastáva názor, že výklad a použitie § 203 Exekučného poriadku krajským súdom (s prihliadnutím aj na odôvodnenie uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 CoE 24/2007 z 18. apríla 2008) nie je v rozpore s účelom a cieľom tohto ustanovenia, ktoré vo svojom texte nesporne obsahuje aj zákonnú možnosť nepriznať náhradu trov zastavenej exekúcie. Vyplýva to z toho, že citované ustanovenie obsahuje možnosť uváženia opierajúce sa o vyhodnotenie postupu oprávneného, miery jeho zavinenia a napokon aj to, že aj keby tu bolo zavinenie, rozhoduje jeho intenzita. Odôvodnenie nepriznania nevyhnutných trov zastavenej exekúcie krajským súdom plne využíva rozsah uváženia, nie je nelogické alebo nad rámec § 203 Exekučného poriadku.

Na základe toho ústavný súd konštatuje, že úvaha krajského súdu o tom, že oprávnený nemal procesné zavinenie na zastavení exekúcie a ani pri náležitej opatrnosti nemohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie, nie je zjavne svojvoľná. Krajský súd zhodnotil celkové okolnosti daného prípadu zastavenia exekúcie náležitým spôsobom. Odôvodnenie namietaného uznesenia predstavuje podľa názoru ústavného súdu dostatočný základ na jeho výrok, lebo krajský súd vysvetlil, na základe akého skutkového stavu a právnych úvah zmenil uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách exekúcie.

Len pre samotný nesúhlas sťažovateľa s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia nemožno dospieť k záveru o jeho arbitrárnosti, resp. zjavnej neodôvodnenosti (IV. ÚS 121/08).

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa poukazujúceho na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (Van der Museele proti Belgicku, rozsudok z 23. novembra 1983, séria A, č. 70), z ktorej podľa neho vyplýva, „že práca, za ktorú nie je poskytnutá odmena a ktorú je sťažovateľ povinný vykonať, zodpovedá charakteristike povinnej práce, tak ako je definovaná v uvedenom rozsudku“, ústavný súd poznamenáva, že samotná skutočnosť pripúšťajúca v konečnom dôsledku vznik situácie, keď nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na identické rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktoré sa sťažovateľ odvolal, v ktorom bolo zdôraznené, že riziko s výkonom určitej profesie (citované v prípade advokáta), kam spadá i riziko neuhradenia odmeny za odvedenú prácu, je na druhej strane vyvážené výhodami súvisiacimi s výkonom tejto profesie (IV. ÚS 38/08, IV. ÚS 128/08).

Ústavný súd je zároveň toho názoru, že v predmetnej veci sťažovateľ nebol nijako nútený vykonávať exekučnú činnosť, keďže rešpektoval návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, na základe čoho požiadal exekučný súd o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Za tohto stavu preto vôbec nemožno hovoriť o tom, že by sťažovateľ vykonával v danej veci exekútorskú činnosť proti svojej vôli. Je to tak tým viac, že sťažovateľ vykonáva súdnoexekútorskú činnosť ako slobodné povolanie (obdobne I. ÚS 199/07, III. ÚS 26/08), a teda aj ako podnikateľskú činnosť za účelom tvorby zisku.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd nezistil existenciu príčinnej súvislosti medzi namietaným uznesením krajského súdu a možným porušením základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, a v nadväznosti na to dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti sťažnosti sťažovateľa.

2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 20 ústavy ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a ods. 3 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným uznesením a porušením základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 20 ústavy.

Preto aj túto časť sťažnosti ústavný súd odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Zohľadňujúc všetky uvedené okolnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch uplatnených v petite sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2008